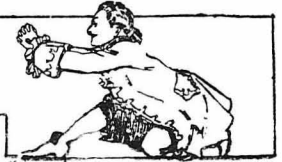

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

(Συνέχεια έξι του προηγούμενου)

["Ένα χιμωνιάτικο βράδυ μέσα στον πύργο των Βιλλανδρό, ψυχρο-ρανεύει ο γηραιός κόμης Γασπαρ Βιλλανδρό. Πλάι στον έτοιμοθάνατο θρηνησόν ή παρωραία κόρη του Άρτεμις Βιλλανδρό και ο μνηστήρ της, Άνας Μορμορανού. 'Ο έτοιμοθάνατος αισθανόμενος τον θάνατο να προσεγγίζη, ζητάει από την κόρη του και τον άρραβωνιστικό της: να τον άρκοστον δει θ' άγαπιούτανι μέχρι θανάτου. Τού τ' άρκίζονται και ο Βιλλανδρό πεθαίνει ήσυχος

Ταυτόχρονας φτάνει στον πύργο ο άερόμητος Ιππότης Πέτρος Τεράδι, μεγιστάν του Μπαγιάρ. 'Ο Ιππότης του Μπαγιάρ και ο άρραβωνιστικός της Άρτέμιδος Βιλλανδρό πρέπει να άναχωρήσουν την ίδια νύχτα 'Ο Βασιλεύς Φραγκίσκος έτοιμάζει έκδοτάριαν...

'Ο Άνας Μορμορανού προκειμένου να έγκυαλίψη την μνηστήρ του άνοίγει την καρδιά του στον Μπαγιάρ και τού άπακαλύπτει δι η Άρτεμις που τούον τον ελάτρευε, μεταβλήθη του τελευταίους μήνες ένδεκα. Πρό τριών μηνών ο πατέρας της και οι γειτονίες του κυνηγούσαν άρκυδες. Έξαφνα τ'όλογο της Άρτέμιδος άφηνισσε και έφυγε παραυώνοντας και την νύκτα. Άμείσως οίχηταν έλοι να την άνεύρου. Και την βρήκαν πράγματι στο πεύδ έσσημο μέρος του δάσους. Πόσο όμως ήταν άλλαγμένη! Χλωμή, ξανηλιμένη, σάν μισοτέλλη. Άν ήθελε να πη σε κανένα τι της συνέβη Την άλλη μέρα κρεββατώθηκε με δυνατό πυρετό. Λίγο έλλειψε να πεθάνη. Μόλις δι γίνηκε καλά έλλαξε και η συμπεριφορά της. Γιατί; Τι το τρομερό της συνέβη; 'Ο Μπαγιάρ συμβουλεύει τότε τον Μορμορανού να νυμφενθή αυτό το ίδιο βράδυ τον Άρτέμιδα πούν φύγουν για τον πόλεμο. 'Ο Μορμορανού δέχεται. 'Ο Μπαγιάρ άναγγέλει την άπόφασί τους στην Άρτέμιδα, ή όποια δέχεται με τά δάκρυα στα μάτια, έτοιμη να λιποθυμήση. Κι' ο ίδιος ο Μπαγιάρ ύπονοιάζεται πως ή κόρη αυτή, κρύβει κάποιο τρομερό μυστικό. Και γίνεται ο γάμος ένά πλάι κατάνετα νεκρός ο πατέρας της κόρης...

Η τελετή του μυστηρίου τελειώνει. Η Άρτεμις πέφτει λιπόθυμος. 'Ο Μπαγιάρ και ο Μορμορανού φεύγουν... 'Ο πόλεμος έχει άρχισει στο μεταξύ με έπί κεφαλήν τον Βασιλή Φραγκίσκο 'Ο Μπαγιάρ και ο Μορμορανού πολεμούν ήρωϊκά. Ένα πρωϊ ο Μορμορανού διηγείται στον Βασιλιά Φραγκίσκο πως την προηγουμένη ήμέρα, κατά την μάχηρ θά τον σκοτώσαν οι Έλβετοι άν δεν του έσωζε την ζωήν ο γενναίος Ιππότης Σίμων Βάζας. 'Ο Βασιλεύς ένδοσιάζεται και ζητεί από τον Μορμορανού να του παρουσιάση τον Βάζα. Την ώρα που ο Μορμορανού πηγαίνει χαρούμενος στην σκηνή του Βάζα να του άναγγείλη το ευχάριστο αυτό γεγονός, ο Βάζας καθιμαμένος έχει σιωπηλός διαβάζει κρυφα ένα μυστηριώδες γράμμα, στο όποιο κίποινα νέα του γράφει: «Μου έσωσες τη ζωή ήν να μου άφαιρέσες την τιμή. Το παιδί πέθανε! Η μητέρα πεθαίνει. Νάσαι καταραμένος!... 'Ο Βάζας στενάζει, είνε άπελπισμένος βαρσι. 'Όταν μπαίνει ο Μορμορανού κρυφίς το γράμμα, κι' άκούσι της τής παρουσιάσεως του στον Βασιλιά μ' άδιαφορία λίγοντας θλιβερά:

— Άν ήθελω νάθω. Έγώμαι καταραμένος! Έγώμαι δυστυχισμένος!... Συγχρόνος άναγκίζε τον Μορμορανού ν' άκούση την ιστορία που θά του διηγηθή και που τον βασανίζει τόσο. Τού διηγείται πως μία μέρα πούε βγει στο δάσος πελοπαιο, είνε ένα έλογο άφηνισμένο να παραύση μία όρεια νέα σ' ένα τρομερό γκρεμό. Τρέχει, την σάζει και την μεταφέρει λιπόθυμη σέ μία έρημη καλύβα... 'Ο Μορμορανού άκούοντας την ιστορία αυτή θυμάται το περιστατικό της μνηστήρ του στο δάσος την ήμέρα του κυνηγιού και άνατριχίζε. 'Ο Βάζας συνεχίζων όμολογεί δι. ροητευθείς άπ την ύλοφία της νέας κείνης την άίμιασε! 'Ο Μορμορανού άκούοντας την τρομερή αυτή άποκαλύψη ουρλιάζει από όργη και τραβαί το σπαθί του. «Έταν ή γυναίκα μου! λέει στον Βάζα Θά πεθάνη...! Ταυτόχρονας μπαίνει στην σκηνή μία πένθημη συνοδεία. Έρχεται άπ τον πύργο Βιλλανδρό και ζητάει τον Μορμορανού...]

— Άν θέλω να σε σκοτώσω. Θά σ' άφήσω να ζήσης; όπως σ' ήρησε κι' έκεινη. Θά ζήσης για να θυμάσαι το αίχθος σου, την άτιμία σου. Σε καταδικάζω να ζής και να περιφρονείσαι!

Είχαν ένωμισπή μέσα στη σκηνή. 'Ο Βάζας είχε σπασίσει κάτω κι' είχε κρύψει το κεφάλι του στα χέρια του. 'Ο Βαρόνος έτριξε τ'ό δόντια του τρελλός άπ τη λύπη του. Έξαφνα ή σκηνή έσπατίσθηκε. Δυό υπηρέτες μ' άναμένα δαδιά φάνηκαν να συνιδεύουν ένα ψηλό Ιππότη, πάνοπλο, με θώρακα και κρινός... 'Ο άνδρωπος αυτός γονάτισε μπρός στον Μορμορανού και ειπε με θλιβερά και πένθημη φωνή:

— Αθένητα, σάς ζητούσαμε... Έρχόμαστε άπ τον πύργο Βιλλανδρό...

— Τι θλιβερά είδησι πρόκειται να μου άναγγείλατε άκόμα; ρώτησε ο Μομορανού τον έπί κεφαλής της συνοδείας. Τι το τρομερό συμβαίνει; Γιατί με κυνηγάει έτσι ή τύχη;

— Αθένητα, τού άπακρίθηνε ο έπί κεφαλής της συνοδείας, έρχόμαστε να σάς πούμε πως ή ούζυγός σας ή Άρτεμις Μορμορανού — Βιλλανδρό βρίσκειται τη στιγμή αυτή μεταξύ των Άγγέλων!

— Απέθανε ή Άρτεμις;

— Απέθανε! Αθένητα...

'Ο Μομορανού ουρλιάξε από πόνο, κι' έφυγε τρέχοντας έξω άπ την σκηνή κλαίγοντας και στενούχοντας...

... 'Ολη την νύχτα δερνόταν μέσα στο κατάλυμά του χωρίς να μπορεί να κλείση μάτι. 'Ο άνδρωπος Μπαγιάρ τού κρατούσε συντηροφία διαβούχοντας...

Τό πρωϊ της άλλης μέρας ο Σίμων Βάζας πήδησε σε άλογό του κ' έφυγε άπ τ'ο στρατόπεδο, χωρίς κανείς να μάθη που πηγαίνει...

Άγρονος, χλωμός, συντομινός ο Μομορανού γύριζε επάνω-κάτω τρελλός άπ τη λύπη του. 'Ο Μπαγιάρ που ήταν πάντα κοντά του τού έλαγε:

— Παιδί μου, κόμης υπομονή... Έλπίζε στον Θεό... Άνω σάχμων τας καρδιές, τέκνον μου!...

Τό περιστατικό τ'όποια έξιστορήσαμε στα προηγούμενα κεφάλαια, είνε ο πρόλογος του δάσους που έκτείνεται άπ τ'ό Λυγών ως τ'ό Βιλλανδρό. Τό δάσος αυτό, μέσα στο όποιο ο Σίμων Βάζας είχε διακοράσει τ'ό γνοστό βδελυρό έγκλημα του, είχε μένει γνοστό με τ'όνομα «τ'ό δάσος του Βάζα».

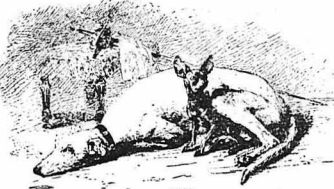
Την 21 'Οκτωβρίου 1552, ένας Ιππέυς διέσχισε νάββαλα σέ μία γιγαντοσχημη ύψηρ φοράδα τ'ό δάσους που έκτείνεται άπ τ'ό Λυγών ως τ'ό Βιλλανδρό. Τό δάσος αυτό, μέσα στο όποιο ο Σίμων Βάζας είχε διακοράσει τ'ό γνοστό βδελυρό έγκλημα του, είχε μένει γνοστό με τ'όνομα «τ'ό δάσος του Βάζα».

Ηταν ή ώρα τέσσερας τ'ό απόγευμα. 'Ο ήλιος είχε άρχισει να χάνεται πίσω άπ την έσκαφη διόχιλη του φθινοπωρινού εκείνου δειλιανού. 'Ο άγνωστο έννοιος κοβόλαρης, ό όποιος είχε άκλόνητα μνάχη τη σιά του, φαινότανε πως άνηφύπη τη μοναξιά και τούς κινδύνους που διέτρεχε όποιος περνούσε άπ τ'ό ερημικά έκαίνα μέρος.

Καθότανε στερεά στη σέλλα του, έχοντας τ'ό ένα χέρι στη μέση και με τ' άλλο κρατώντας τα χαλιναία της φοράδας. Και προχωρούσε κάτω άπ τ'ό θόλο που σχηματίεν ή φυλλοσπασ των δένδρων με την άφρόντιη άταραξία που χαρ κηριζεί τούς νέους στρατιώτες και τούς παλαιούς άξιωματικούς. 'Οποιος τόν έβλεπε από μακρόν, άκίνητο πάνω στη σέλλα του, θά τόν έπερνε για ένα

Πήδησε σ' άλόγο του κι' έφυγε άπ τ'ο στρατόπεδο.

κινούμενο άγαλμα.

Τό νέο αυτό πρόσωπο της Ιστορίας μας φαινότανε μάλλον παλαιός αξιωματικός.

Οδδέποτε στρατιωτικός πεζός; ή Ιππότης δέν έφερε με τόσο λεβεντιά και άρεμανιο άφένεια τη χαλιβδίνο χροάο και τόν από βουβαλισιο δέρμα φάρμακ. Οδδέποτε πιό άγέγραφο και πιό περιήφανο μουστακι δέν έσοκάλιζε τό χειλος έθελγντου ή μισοφόρου. Άπο την περιγραφή όμως αυτή, δέν πρέπει ο άναγνωστής νά νομίση πως ο Ιππότης ήσαν τυπός άγρίος δσομορφίας. Δέν ύπόκει βέβαια καρδιά άμφιβολία πως οι ώραιες δειποινες της ύλης του 'Έρριου Δ' δέν θά λιγοθυμούσαν από έρωτα ή από θαυμασμό άντικρίζοντας την άγριακήν έκραση της μορφής του, ώστόσο όμως θά ύπληχαν και πολλές γυναίκες οι όποιες θά έμειναν κατενθουσιασμενες με τό άρραστοπό παρουσιαστικό του.

Ο Λοχαγός Ρολάνδος Φερουλλιάκ—έτσι λεγότανε τό αξιόλογο αυτό πρόσωπο—θά ήταν ως σαράντα έτών. Ήταν μετρίου άνταστατος, μά οι πλατειές ώμοι του, ή εύκαμπια του σώματος του, ή εύκολία με την όπαια κραιπίσε τό βάρος της πανοπλίας του, όλα αυτά ήσαν τρονές άποδείξεις τη σώλης του. Φαινόταν τέλειος πολεμιστής, καλλίκαρδός, ρημαχτής τών θονιδώνων, τύπος Ιππότης τυχοδιαικτιου, άγαθός μα και τρωμερός στο θυμό του..

Η ένδρασια του Λοχαγού Φερουλλιάκ εύλογοτε, παραδόξως, σε μεγάλη αντίθεση με τό άγέγραφο παρουσιαστικό του. Τό χροάς του, τό όποιο ήταν ύπερβολικά πατημένο ήτανε σε πολλά μέρη σκουριασμένο. Τα χειρόπαιριά του ήσαν πολύ παλιά και ο θώρας του γυαλίσε σάν καθρέφτης άπό την πολλή τη χρήση, με κι' αυτή άσπια ή σέλλα της φοράδας του ήθελε ριζική επιδιόρθωση.

Ήλιούτος, τα όπλα του Φερουλλιάκ ήταν τέλεια άπό παση άπόφραση. Τό μακρόν και βαρόν σπαδί του έκινείτο άνετα μες στο θηκάρι του, έτοιμο νά βηξέο με την πρώτη άφομή που άπαρουσιαζότανε. Οι ιμνότες που κρατούσαν άπ τη σέλλα τό πυροβόλο-τουφέκι του ήταν ολοκίνουαγοι. Μέσα στις πιστολοθήκες φαινόταν οι άσμοκενημενες άκτιριδες δυο καινούργιων πιστολιών.

Έτσι λοιπόν ώπλισμένος ο Λοχαγός Ρολάνδος Φερουλλιάκ αίσθανότανε τον έαυτό του ήναο νά τά βαλλυ και μ'όλοκληρη στρατι. Και γι' αυτόν άκρίβως τον λόγο περπατούσε μ' άφοβία και την άνατορία που είχαμε πρό δάίγιο. Εντούτοις, όταν μπήκε μέσα στο δάσος του Βούζα, τό όποιο άδωρεπείτο πολύ έκπικινδυνο, έδρανε φρόνιμο νά ταχύνη τό βήμα της φοράδας του. Άλλα, μετά ένα τέταρτο της ώρας, έδρανε περιεπτά τό κροφυλακτικό αυτά μέτρα, και επανάλαβε τό βραδύ και ήσυχο βάδισμα του.

Κινενα Ιγνος ζωής δέν φαινότανε στο όρμηκό έκρηγν δάσος. Οι τελευταίες άκτινες του ήλιου που ήγγικνε νά βσιολογή έύκαναν τό μέρος έκείνο νά φαίνεται πιό φιλόξενο και συμπαθητικό.

Μα τό κέρατα του τράγου! ψυθίρισε ο Ρολάνδος Φερουλλιάκ, άν οι φίλοι μου οι διαμνητρομένοι στανάζουν, καθώς διατεινονται στο άνελαστο αυτό άνδρικό σενείο πρέπει άσφαλώς νά ψάλλουν πολλά σιγά τόπος άηδές ψαλιούς παρ, γιατί μοναχά τόν θορυβό της πειρασης τών μαρμεριων φύλλον άκούη έδώ μέσα. — Έπαρτός, κελί μου Γεζαβέλλα-έξομοισθήθε άποτεινομενος στη φοράδα του.— Γεζαβέλλα; Μήπως μυρίστητες τρεφή σ' ουδόν των άγρότοπο, όπου μοναχά δέντρα και βράχους βλέπει τό μάτι του άνθρώπου;

Πράγματι, ή Γεζαβέλλα έβλεπε όρχισος νά χτυπάη καταγής τά πόδια της, νά σηωνη τό κεφάλι τη, νά τεντώνη τά σύνιγνια αυτά της, ν' άναπνέη άοίγυρασε τά ρουθύνια της—και, γενικά, νά δειχνη σημεια άνηυχίας, τά όποια τό έξυπό ο τουτο ζωο έξεβόλωνε μοναχά ο έξαιρητικές περιστάσεις.

Ο Λοχαγός είχε πρό καιρού τρονές άποδείξεις της νοημοσύνης της φοράδας του και γι' αυτό έλαβε ύπό σοβαράν έσοψην την προειδοποίηση της.

Άγρησε τα χαλιάρια του άλλόγου, για νάχη τά χέρια του έλεύθερα και τέτασσε σ' αυτή του.

Και τούτος φ' οφθος ακουούτανε πέρα μακριά. Και ύπτερο από λίγο άντιχρος και ένας χρομισμοσος στον όποιο ή Γεζαβέλλα απεχρίθη ήμισος.

— Τι συμβάνει, λοιπόν, παλιά μου φληφήνη ο Φ' οφθολικός, κοιταξέμενος συγχρότως άν τό πυροβόλο του ήτανε καλά γεμάτο. Γεντε δέν είσαι σημερα φρονιμη; Δέν σε μέλλει, βλέπω, νά κληθ; μια συμμορία κακοποιών νά μάση με τούς χρομισμοσού σου, που βρισκεται ο λύγιος σου;... (Άκολούθει)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΘ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Έδώ και κάμποσον καιρό, ο πρό έβρομάδος άποθανών συγγραφέων Μπλάσκο Ιμπανιθ έταξείδευε στην Κεντρική Γαλλία.

Ένας δάσκαλος, που είχε διαβάσει τά έργα του, θέλοντας νά έκρασή στο μεγάλο συγγραφέα τό θαυμασμό του προς εκείν, τά παιδιά του σχολείου και ήγχε νά τόν ύποδεχθ ή σ' ένα σταθμό. Μενά τούς πρώτους τυπικούς χροισιμούς γύρισε και ειπε στο διάσημο Ισπανό μυθιστοριογράφο :

— Μπορείτε, κύριε, νά ρωτήσετε ό,τι θέλετε τούς μαθητές μου. Θά σάς άπαντήσουν με μεγάλη εύχαρίστηση.

Ο Ιμπανιθ άφου τα ρώτησε για ένα σφοδ πρόμαμα του κύκλου των, στα όποια του έδωσαν όχι και τόσο έξυπνες άπαντήσεις, ειπε έξασφα σ' έναν μικρό δώδεκα χροών.

— Ποιοι είναι οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς που ύπληξαν στον κόσμο ;

Κι' ο μικρός χωρίς νά διστάση καθόλου άρχισε : — Όμηρος, Δαντης.

Άλλα σταμάτησε γιαι δέ μπορούσε νά θυμηθ ή και κοκκινύζοντας πρόσθεσε :

— Ο τρίτος είναι ή άφεντιά σας, αλλά δέν θυμάμαι αυτή τη στιγμή τό όνομά σας !..

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Έρνεστος Λεγκουβέ ο συγγραφέας της «Ήθικής Ιστορίας τών γυναικών» διηγείται κάπου ένα χροισωμένο περιστατικό που συνέβη στον παπού του, Ίωάννη - Βατίστα - Λεγκουβέ.

Ο Βατίστας Λεγκουβέ, συγγραφέας πολλών έμμέτρων τραγωδιών, είχεκονά στο Παρίσι, ένα ώρατο έξοχικό σπίτι. Μιά μέρα του ήθετο τό κέφι νά δώση μες στη βίλλα του, μια παράσταση της «Απολειάς», έμμετρος πεντάπρακτης τραγωδίας του.

Για ν' άπολαύση καλλίτερα την τραγαιδία του κάθισσε και ο ίδιος άνάμεσα στους πολυόριθμους και έκλεκτους άκροατές που είχε κάλεσει. Ένώ λοιπον άκουσε τό έργο του ο γείτονας του, ο όποιος δέν τόν εγνωρίζε, έκοιψε έξασφα στο αυτί του και τ' ύψιθύρισε έμπιστευτικώς :

— Δέν καταλαβαίνω, κύριε, πως ένας άνθρώπος με ήεία, μαζεύει τσοον κόσμο για να τόν κανη ν' άκούση μια τέτοια άνοησία !

— Συγγνώμη, κύριε, άπήτησε ο Λεγκουβέ, τό έργο είναι δικό μου.

Τότε ο άλλος τάχασε και τρωύζοντας του ειπε :

— Ω κύριε, με συγχωρείτε ! Άσχημα έξεφρόδηη. Όχι, είκα δέν ύπο για τό έργο. Τό έργο είναι ώραίοτατο. Άλλά ήπτε μου σάς παρακαλώ, με τειοιους έκτελεστας, εινε δυνατόν νά μην καταστραφή και ένα όριστούργημα άνοηη; Στο Θεο σα, είδατε ποτέ τίποτε κομικωτερο από τόν ώμαίο υοντον ρόλο της 'Αδαμιας δικσε τόν παιζή ή νόστιμη αυτή νοικλίτσα ;

Τότε ο Λεγκουβέ περισπούσε ο έξαιρημένους από πριν και κατακροαιώνοντας με τό βλέμμα του τον γκαφατή γειτονα του του είπε :

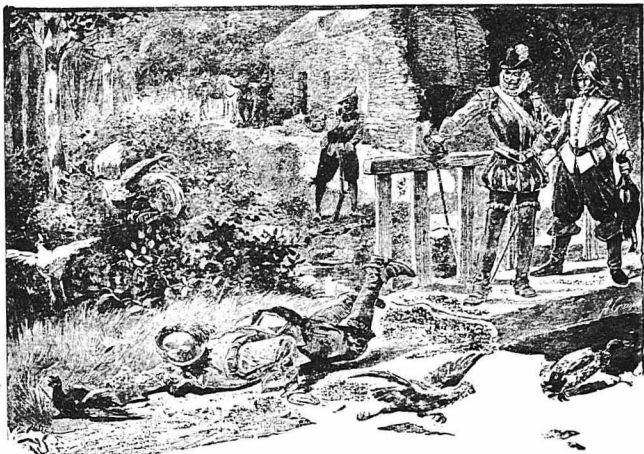
— Έπί τέλους κύριε θά πάψετε νά με προσβάλλετε ; Αυτή για την όποια έκαφρξέσθε τόσο άδικα, είναι ή γυναίκα μου !

Ο ΓΚΑΝΤΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΝΟΣ

Ο διάσημος Ινδός έθνομέρτης Γκαντι διεξάγει τελευταίως σφοδρότατο πόλεμο κατά του καπνισματος. Σ' έναν λόγο που έξεφώνησε προ ήμερών στους φηγητάς του Μοντρεάλ συνενήσε την άποφυγη τών πούρων και τών τοιγάρων, ξένων και έντοπιών :

— Τίποτε δέν βλάπτει τά νεύρα όσο ο καπνός, είπε, και όταν τόν συνηθιση κανείς είναι δυσκολώτατο νά τόν ξεσυνθιση. Πως μπορεί νά βρομίη τό στόμα του κανείς με τό έλεινόν αυτό δηλητήριο και νά τό μεταβαλη σε καπνοδόχο ;

Ο Γκαντι διεξάγει επίσης σφοδρότατον άγώνα κατά του καφρέ και του τσαγιού.

Πολεμιστής, Παλληκσταός, κνηγός, ρημαχτής τών θονιδώνων !...

